

(המשך מעמוד 31)

עצום, סיכס מורחי. הוא עצמו לא התלונן במישרה, ואמר כי לא היה מעוניין להתלונן, מכיוון שקיבל את כספו בחזרה. כשבאו אליי מן המישרה עם הסיפור, לא התייחסתי אליו, כי זה היה שבע שנים אחרי, קיבלתי את כספי ולא היה לי עניין בזה, סיכס.

נאשם לביב כמעט כמו יוגל

יש לי חומר על אנשים בעיתונות. אני יכול לכתוב בהארץ ובהעולם הזה כל מה שאני רוצה. שתלתי בהעולם הזה כתב בשם זאב יפת. והוא עושה מה שאני רוצה. מוניה סיפר, כי זמן קצר אחרי שיחה זו, התפרסמה בהעולם הזה כתבה של זאב יפת על עיסקי המכוניות, שיכלה להתפרש לשתי פנים. שקלתי ונכח נעתי לסחיטה, וסידרתי לו את ההל-וואה, העיד שפירא.

העד סיפר, כי באותה התקופה היה לו שותף, שעסק בנכיון-שטרות והלוואה בריבית קצוצה. לפי בקשת לביב, סידר לו שפירא הוואות אצל ארם זה. אלמלא היה מאיים עליי, לא היה מקבל אפילו אגודה שחוקה אחת. הסביר שפירא לשופט, וסיפר כי שמע מלביב, שיש לו תיק על כל אחד. הוא אמר, שיש לו תיק נגד זאב יפת, על שפרץ באוניברסיטה וגנב בחינות. שיש לו תיק על גרשום שוקן, שהיו לו חריגות-נבנייה בבית, ודובר המישרה סגר לו את התק. שיש לו תיק נגד אורי אבנרי.

שפירא הסביר לבית-הדין, שיש חשש להגיש תלונה נגד לביב, מכיוון שהיה בטוח כי לביב הוא מודיע. הוא אמר לי שהוא מודיע של המישרה, העיד שפירא, לא האמנתי שהמיש-טרה תקבל תלונה נגדו, אבל אחרי שקיבלו את התלונה מגניש, גם אני הלכתי להתלונן.

דברים לא נכון

האיש הראשון שהתלונן במיש-טרה, קבלן אהרון שלום גניש, סיפר גם הוא בבית-הדין, כי מהפגישה הראשונה עם לביב, היתה לו הרגשה, שיש אחד שיודע על ידי דברים, לא דברים נעימים, בדברים של הכיבסדר. אחרי שיחה, שבה סיפר לביב לגניש כמה דברים שהוא יודע עליו, הנבנית שהוא בחור די חכם, בעל קשרים אדירים, ויותר מאוחר הבנתי את עמדת-הכוח של הבן-אדם הזה. למרות שגניש התלונן שהכתבות שכתב עליו לביב לא היו אמת, לא הגיש מעולם תביעה נגד לביב על הוצאת-דיבה. העד האחרון, שהירבה לדבר על כוחו של לביב, היה הח"כ לשעבר שאמאל פלאטרושו, שעלפי כתב-האישום נתן ללביב סכום של כ-3000 דולר, עקב סחיטה.

פלאטרושו הגיע לישראל אחרי שהסתבך בצרפת במימוט ענקיות. כאשר בא לארץ, לא ידע עדיין איש על הבעיות שלו בצרפת. הוא העמיד פנים כמיליונר גדול וכאישי-עסקים רציני, המנסה להתחיל להיכנס להשקעות בישראל. לפי עדותו של פלאטרושו, אמר לו שותפו-לעסקים דאז, אברהם פילץ, כי לביב נוסע לפאריס כדי לחקור עליו. הזמנתי אותו אליי למישרה, והבנתי שהוא יודע הרבה דברים עליו בלי לנסוע לפאריס. זה הטאלנט (הכישרון) שלו, העיד. למרות סחיסות מתמשכות והול-כות, לדיברי פלאטרושו, לא ניסה מעולם להתלונן על לביב במישרה. אחרי שגניש התלונן במישרה, התקשר הקצין אלכס איש-שלום למישרדו של פלאטרושו, ואמר לו: "אנחנו פתחנו תיק נגד לביב, ויש כמה הוכחות נגדו. יש לך משהו להגיד על זה?" פלאטרושו לא רצה בתחילה לדבר עם המישרה. הוא אמר, כי הוא מפחד מלביב, שיוכל לכתוב עליו בעיתון דברים מזיקים.

אתה יודע מה המצב שלי אחרי שאני מתחיל לדבר איתך?" אמר, לדבריו, לאיש-שלום. פלאטרושו המשיך את צעקת-הפחד גם מעל דוכן-העדים. הוא פנה לשופט אורי שטרומן ואמר לו: "אני רוצה לבקש מבית-הדין: מאז שדיברתי עם המישרה, הוא הולך עליי כמו חייה! הוא שם בעיתון דברים לא-נכונים, ואני רוצה לבקש, מה יהיה מחיר? אני מדבר פלאטרו השתמש בנימוק הפחד גם כדי להסביר מדוע, כאשר נפגש עם קציני-המישרה בני תבורי, הכחיש באוזניו, כי אי-פעם נתן כסף ללביב. אני כל הזמן מפחד מהאיש הזה, ואני צודק לפחד. מה הוא עשה לי אחרי זה לא נורמלי! נתתי דקלרציה למישרה, לא נתתי הכל, זה לא היה נעים ולא נוח, זה אנושי! הסביר פלאטרו.

מידע בנטן

מכל העדויות הללו, עולה הסי-אלה, אם לביב עצמו טיפח את תרומת המיפלט בעלת מקורות האינפורמציה הבלתי-נרלים ובעלת כוח והשפעה בחלונות הגבוהים. נראה, כי העדים הטרשו מרבריו של לביב, שהוא בעל כוח כזה. השאלה השניה היא: לשם מה היה לביב זקוק לתרומת כוח?

כל מי שמסתובב בחוגי עיתונאים יודע, כי תרומת של יודע-כל היא נשק חשוב בידי של עיתונאי. הרבה יתר קל לעיתונאי להשיג מידע מאנשים החושבים, כי הוא ממילא יודע כבר את מרבית הדברים, וכי יש לו קשרים שיאפשרו לו לקבל ממקורות נוספים. עיתונאים רבים מסתובבים בבית-סוקולוב ונותנים את ההרגשה שאילו אך רצו, יכלו להפוך את המדינה במידע שהם מסתירים בביטנם. חלקם משתמשים בכך כדי להשיג עוד מידע, וחלק מהם מטפח בכך את האגו שלו. סביר להניח, כי התביעה במישפטו של לביב נתסה להוכיח, כי הוא יצר לעצמו תרומת כוח כדי להפחית את האנשים, שנועדו על-ידי כתבי-האישום, להיות קורבנותיו.

אלא, שלביב לא היה צריך להשתדל במיוחד כדי להציג תרומת של כלי יודע. ההיסטוריה שלו כעיתונאי רצופה פרשיות שחשף, אשר שינו את מהלך-החיים במדינה. הוא האיש שהוריד את אשר ידלן מכיסאו הרם והביאו לכלא, והוא שפתח בפרשת השר אברהם עופר. הפרשיות שחשף התאמתו, במקרים רבים, בבית-הדין. איכזר שמו של לביב כאונוי אנשים שחשף להם מה להסתיר, ברם להם לחלחלה, ורק שמו של אברהם יוגל היה חזק ממנו. כוח כזה מעורר שונאים גדולים וחוקים. על השופט היה להחליט, אם ניצל לביב את כוחו כדי להשפיע פרשיות, ובכך עורר עליו את זעמם של העדים ואנשי-המישרה — או שניצל את כוחו כדי לחסות כספיים, ולא רק מידע. אילנה אלון

במדינה

ירושלים

הכנסת אורחים בסכנה

מדוע הוחלט לסגור את בית-החולים "הוספיס"?

לבית-החולים הממשלתי הקטן הוספיס (בלטינית: "הכנסת אורחים"), שכלב העיר העתיקה בירושלים, יש שיטות משלו כיצד להעביר חולים בסימטות-השוק הצרות וכיצד לשלוח במהירות צוותים במיקרי-הירודם. הוא גם יכול להעניק שיעור לרונמה לכל בית-חולים אחר, איך ניתן לשמור על קשר אמיץ עם הקהילה שהוא משרת. חלונותיו הרי נושקים בחלונות הש-כנים, הנזוקים לו מדי פעם. אולם בשנים האחרונות הוא גווע אט-אט. מיספר המיטות בו ירד מ-120 ל-50 בלבד, ציורו התיישן, מירפאות-החוזף שלו נסגרו ועתה באה המכה הגדולה: מישרה-הבריאות החליט לס-גור אותו.

בלי פרוטה נוספת. פרנסי העיר העתיקה פנו יותר מפעם אחת למישרה-הבריאות, כנסיון הציל את המוסד מן הגורל המר. על הטענות כי הוא מיושן וכי אין תקציב לפתח אותו, הם ענו בכמה הצעות חלופיות, שאילו התקבלו לא היו עולות למדינה פרוטה נוספת מעבר לתקציב הרגיל: כל ההצעות האלה נדחו.

יותר מכך: הנהלת בית-החולים גילתה, כי היום היא מצליחה לכסות ממקורותיה כ-40 אחוז מהתקציב השנתי, שהוא בערך מיליון דולר. אחרי הסגירה המתוכננת, מתכוון מישרה הבריאות להפנות סכום של לא פחות משלושה-ארבעה מיליון דולר לצורכי קליטתם של החולים במרכזים רפואיים אחרים.

ברור כי הסיבה להחלטת הסגירה אינה חיסכון תקציבי. למרות היותו קטן וחסר-אמצעים, מצליח עדיין הוספיס להעניק שרות טוב יותר לאוכלוסייה שלו מאשר בתי-החולים שמחוץ לחומות, בעיקר במיקרים שאינם מסוכנים. למשל, הזמן הרב שיידרש כדי להוציא איש בולנס, שקול כנגד היתרון איש למרכזים רפואיים משוכללים יותר. "להשתלט על החולים", ברירושלים המיוחית מתפרשת החלטת הציבורית באופן פוליטי. הרופאים והמטופלים משוכנעים, כי מישרה-הבריאות התגייס לתרום את חלקו במאמץ הנמשך להריסת התשתית הציבורית והתרבותית בעיר, כמו בכל חלקי הגדה המערבית. אחרי שהשתלטתם על הכלכלה ועל כל האדמות הפנויות שלנו, אמר השבוע אחר מתושבי העיר העתיקה, "אתם רוצים להשתלט עכשיו גם על החולים שלנו".

ורכי-ארם פגיון בלב הארץ

אשת פוטיפר בסאראגוואי ועקידת-יצחק ברוסיה

"בואי אלינו, יש כאן קולנוע יפה", הציעה לאה, אשת ראש-עיריית באר-שבע של 1963, דויד טוביהו, לאורחת. "אבל בתל-אביב יש סרטים יותר טובים!" סיימה האורחת, פולה בן-גוריון, את השיחה. עדיה-שמיעה לדרישה זו היה זאב אלטגר, באתר שנים עיתונאי-צמרת (ידיעות אחרונות). כעבור כמה חודשים גם זכה לראיון בלעדי עם רודי בן-גוריון, כאשר זה ירד לנגב, לש-די-בוקר.

אמר בן-גוריון, כשהוא משמש שושבין לכלה הראשונה בשרה-בוקר, סרן יהודית אלכסנדרוני, הקצינה הראשונה בחיל-התותחנים: "כאן דרושים צאן, צינורות ובחורות!" **הבטחות המשוור.** סקופ יותר גדול השיג אלטגר כאשר גילה כי מי שהיה מזכירו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק, הרב הראשי הערעץ של טרם מדינה, לא היה אלא אבן קומוניסטי. אלטגר שחזר את כולם וכולם הכירו אותו, החליף מכתבים עם וינסטון

צ'רציל (שהורה לו גם בכתב על בירתו ליום-הולדתו ה-90), שוחח פעם עם משורר-הימין אורי צבי גרינברג. שהבטיח לו, ב-1964, כי כעבור 20 שנה יהיה שימיעון פרס ראש-ממשלה.

עד שבאה מלחמת יום-הכיפורים ועולמו חרב עליו. בנו בכורו, מירון, סרן ובעל צל"ש הרמטכ"ל, נפל בקרב. לזכר הבן שינה אלטגר את שם מישפחתו לאלטגר-מירון, הפך את ביתו לבית המפקד והקדיש את חייו להנצחת הבן.

חוש העיתונאי. כיום, 12 שנים יותר מאוחר עדיין לא התגבר אלטגר-מירון כזה-65 על השכול, אך כוחו עמד לו להוציא לאור ספר מופלא, המרהיב בייצורו הציבעוני המעולה. זהו המרחב הגדול והחרב המת-הפכת. ואם כי אלטגר-מירון מגדיר

אולסי

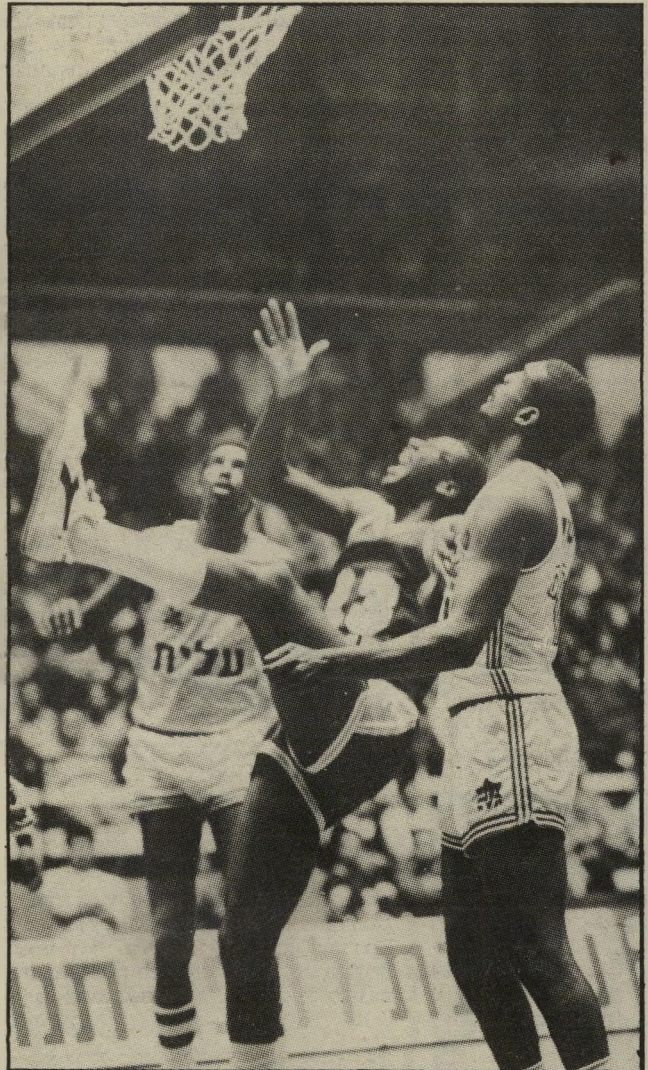
(המשך מעמוד 38)

אוגוסט, שבו מתכוננים לעונה החדשה, הוא ירצה לשוב ולשחק.

ואם אכן ירצה להמשיך לשחק, יצטרך להתכונן — לעבוד על הגוף חזק מאוד, כדי שיוכל להחזיק עומס של עונה שלמה. הוא יודע שגופו לא מתפקד כמו בעבר. גם ברור לו שלא יהיה שחקן המישיה, כמו שקרה העונה בגביע אירופה.

חתונה לוקחת זמן

אם ירוש או יסחוב עוד עונה במכבי, תמיד יישאר אולסי בכר תרות. הוא לא יורד מהן כבר תשע שנים. מדוע? "אולי בגלל זה שאני טיפוס מיוחד, ואולי בגלל זה שאני עם תמי כבר שמונה שנים. והיא, הרי, דוגמנית מפורסמת". בשנה שעברה הצהיר אולסי: "אתחתי עם האשה הזאת" או מה הלאה? "אני מאמין בזה. אנו אהבים אחד את השני. עונדה: חזרנו לגור

מגי (מימין) ואולסי (משמאל) נגד חולון חברים טובים. אבל ארל ויליאמס חסר בנוף

ביחד. חתונה זה צעד לא פשוט, ולכן זה לוקח זמן. אולסי גם מאושר שבנו, פייר בן ה-8, נמצא איתו. האם גם פייר מרוצה? אומר אולסי: "הילד מתגעגע לארצות-הברית, לחברים ובעיקר למישפחה. הוא גדל במחיצת הוריי, אחייתיי ובניהן. כשיסע הביתה בקיץ, יבין מה השאיר בתל-אביב. נוהגים בו כמו בנסים. לא חסר לו מאומה. בכל מיקרה הוא נשאר איתי — ואני נשאר בישראל".

אולסי, כמו כל ספורטאי, היה רוצה לראות את בנו כיושר, אבל קודם כל הוא חרד לחינוכו. השנה החחיל פייר להתעניין בכדורסל, כולו נכח במיש-חקי מכבי. הוא גם גבוה כראש שלם מכל חבריו בני-גילו, ויש לו יכולת אתלטית.

אבל בינתיים מחכה לאבא אולסי מיבצע חשון יותר: לעזור למכבי לזכות באליפות בפעם ה-16 ברציפות — ובפעם ה-26 בכלל.

יאיר עמיקם

156 עמודים. הוצאת בית המפקד.